Ч. 174. Четвер 15 (2) серпня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Конференция бар. Василька з Ексц. Білїньским. — По вироку на Юкіча. — Поанкаре в Петербурзї. — Замах на царя. — З Туреччини і Балкану.

Вчерашні польскі ґазети принесли таку вість з Ішля: Спільний міністер скарбу др. Білїньский відбув вчера (в понедїлок) двогодинну конференцию з пос. Васильком, підчас котрої міністер обговорював з українським проводирем теперішний стан польско-руских переговорів. Бар. Василько був опісля на обіді у дра Білїньского. Між участниками обіду були вчера також б. президент міністрів бар. Бек, управитель зелїзниць держ. Ґуттенберґ і шеф секциї Лісаржік, з котрими спільний міністер скарбу обговорював справи, які відносять ся до будови зелїзниць босаньских.

Gazeta Wieczorna подаючи сю вість, додає від себе: Що до нас — єсьмо переконані, що Є. Е. Білиньский відбув ту конференцию лиш з рамени правительства і головно в цїлях інформацийних. О якім небудь конкретнім трактованю спорних квестий на тій конференциї анї мови не могло бути. Gaz. Nar. додає знов таку злобну замітку: Конференция зелїзнича, дотичача Босни єсть річию натуральною — але що др. Білїньский може мати тепер спільного зі справою польско руских переговорів.

З Загребу доносять, що суд тамошний, як зачувати постановив предложити Монарсї Юкіча до помилуваня. Полїция засудила на 5 днів арешту 5 дам, котрі хотїли вручити Юкічови китиці цьвітів. Молодого правника, іменем Міколя, котрий яко кореспондент часописи „Chrvatsky Dnevnik“ в Сариєві посилав звіти з розправи Юкіча, засуджено адміністрацийно на 5 літ прогнаня із Загребу. Чотирох обжалованих, котрих суд увільнив і сейчас випустив на волю, арештувала полїция зараз по випущеню із вязниці і всіх видалено на 5 лїт із Загребу та під ескортою жандармів відставлено поза місто.

Про гостину президента міністрів Поанкаре в Петербурзї, доносять з Парижа: Позитивним вислїдом конференциї хежи Поанкаром а Коковцевом єсть уложенє траси Анатольскої зелїзницї, на котру концесию одержала Франция. Росия именно висказала бажанє, щоби тота зелїзниця була поведена в такій віддали від Кавказу, щоби Туреччина не могла єї ужити яко зелїзниці стратеґічної для громадженя войска против Росиї. Франция обіцяла сповнити се бажанє Росиї.

Після „Echo de Paris“, крім повисшої справи, уложено дальше, що кн. Николай Николаєвич має в весною слїдуючого року приїхати до Парижа; Франция згодила ся в засадї підпирати змаганя росийскі в монґольскій справі; Франция виступить перед державами, щоби інтереси росийскі при наданю хіньскої позички були вповні узгляднені. Наконець обговорювано подрібно справу італїяньско-турецкого мира.

Одна з льондоньских ґазет принесла сензацийну вість о викритю заговора росийских моряків. Вість ту удержувано доси в Росиї в як найбільшій тайнї. Був то заговір на воєннім корабли „Йоан Златоустий“ в Севастополи. Арештовано тоді 16 моряків. Коли би того заговору не були відкрили, то певна річ, що було би прийшло до більшого бунту як в 1905 р. на корабли „Потемкін“. Наміром заговірників було опанувати царский яхт „Штандард“ і зловити царску родину. Царя були би тоді змусили до абдикациї або зреченя ся автократичної власти і принятя конституцийних форм. Зловленє царскої родини мало бути знаком для балтицкої ескадри до увязненя всїх офіцирів і вимордованя їх. Відтак були би заатакували Кронштадт і Петербурґ.

З Константинополя доносять: Заворушеня в Софії з причини подій в Кочанї зробили очевидно вражінє в кругах урядових, бо Порта приректа, що переведе безсторонне слїдство, покарає виноватих і нагородить шкоди. — Бувший директор вязниці воєнного суду, поручник Салїм пробовав підбурити компанії полку зелїзничого, але безуспішно. Вояки об-

---

10)

В новочаснім Вавилонї
або
Париж, єго займавости і житє в нїм

(Написав К. В.)

(Дальше).

Париські доми товарові.

Париські доми товарові, звані також „маґазинами новостий“, сягають аж до часів короля Людвика Филипа і набрали в найновійших часах так великого значіня, що для многих, своїх і чужинців, Париж без них не був би Парижем. То відносить ся особливо до жіноцтва. Неодна женщина із заграниці, що ходячи в музею в Люврі з одної салї до другої і подивлюючи то дїла малярскої штуки, то штуки різбарскої або памятники грецкої і иншої старини, змучить ся так, що стратить охоту до дальшого огляданя, коли зайде до дому товарового, званого також **Лювром**, забуває на всю утому, коли зачне тут оглядати правдиві, не мальовані, шовкові материї та всілякі инші скарби сего сьвіта. Париский дім товаровий показує ся для неї справедливим раєм. Але бо в такім париськім маґазині новостий знайде ся все, чого лиш душа цивілїзованого чоловіка забажає. Невидана нїгде ріжнородність і маса товарів, величезна товпа купуючих і множество продавців, а наконець і сама велич маґазину, можуть кождому, хто перший раз зайде до такого дому товарового, так відразу завернути голову, що він готов забути на дійстність і гадати, що знайшов ся серед сьвіта казок з тисяч і одної ночи. Велич такого париского дому товарового зможуть наші читачі аж тоді добре поняти, коли скажемо їм, що найбільший з того рода маґазинів „Бон Марше“ мав в р. 1904 не менше лиш на 195 міліонів франків обороту!

Той Бон Марше (Bon Marché — значить дословно „дешева ціна“ або „добре купно“ але також і „добрий інтерес“) то справдї „добрий інтерес“ і варто єму близше придивити сл. Нинї єсть то величезний будинок при ул. ді Бак і займає тілько місця, що кількайцять каменць, а колись була то собі мала крамничка на передмістю, до котрої мало хто заглядав. В 1852 р. властитель тої крамнички станув до спілки з помічником купецким, що називав ся Аристид Бусіко (Boucicaut), котрий впав на ту гадку, щоби вдоволити ся малим зиском, а старати ся о великий відбут, продавати добрий товар по ціні злого. Щоби ще більше закупників до себе стягнути, впав він на ту гадку, щоби установити сталу ціну за товари, а не торгувати ся і не установляти за кождий раз цїни після того, як убраний той, хто купує і чи він буде довше чи коротше торгувати ся. Щоби ще більше позискати закупників, улекшив він їм виміну купленого товару, а своїм помічникам визначив якийсь дохід із загального зиску, щоби їх тим способом заохотити до більшої пильности при продажи. Наконець не забув і на рекляму та видавана на то немало гроша, чого инші купці зі взгляду на ощадність не робили. Успіх остаточно був такий, що оборот в єго маґазинї від 1852 до 1863 побільшив ся з 450.000 на 7 міліонів франків.

Спільник Бусікота, котрому бракло відваги, не міг погодити ся з Бусікотом, котрий хотів конче розвивати інтерес щораз більше, і они оба розійшли ся. Бусіко заплатив своєму товаришеви півтора міліона франків і від тепер вів інтерес спільно зі своєю жінкою. В 1869 р. закупив Бусіко цїлий бльок каменць і виставив величезний одноцїлий будинок товаровий; аж до сего часу дім товаровий розширяв ся поволи з одної каменицї до другої, з одного поверха на другий. В роцї 1877, коли то оборот в сім домі товаровім дійшов до 67 міліонів і приніс також нечуваний доси зиск, помер Бусіко і полишив се велике підприємство своїй вдовиці.

Панї Бусіко, колись звичайна собі робітниця, відзначала ся не лиш купецкою бистроумністю, але й незвичайною великодушностю. Она завела для своєї служби помічничої не лиш касу пенсийну і касу ощадности, але остаточно перемінила цїле підприємство на ак-

жалували его. Власти арештували Саліма і поставлять его перед военний суд.

Після інформациї з молодотурецких кругів, комітет не порішив нічого в справі акциї з причини розвязаня палати і розписаня нових виборів. Наради в сій справі мають вести ся в Солуни. Одинокий ще з виходячих орґанів молодотурецкого комітету заперечуе рішучо о намірах комітету скликати бувших послів до Солуня і утворити там другий парлямент.

Через Берлин надійшла з Константинополя вість, що межи молодотурецким комітетом а правительством ведуть ся переговори. Молодотурки вдоволять ся мабуть ролею опозицийної партиї в новім парляменті.

З причини подій в Кочані відбуло ся в Софії величезне віче, в котрім взяло учась около 30 тисячів людий — число в Софії доси нечуване. Всілякі товариства явили ся з жалібними прапорами. Склепи були позамикані. Бесідники взивали правительство енерґічно, щоби справу македоньску порішити в дорозі. В резолюциї завізвано правительство, щоби зробило все що може в цїли висвободженя Македонії і адріянопольского вілєту з турецкої неволі.

Новинки.

Львів, 14 серпня 1912.

— **Стан здоровля Цїсаря** — як доносять з Ішлю — єсть знаменитий. Цїсар був вчера по полудни на польованю, підчас котрого надійшла буря з сильним вихром і зливою. Цїсар позістав серед бурі на своїм становищи.

— **Найдост. Архікн. Кароль Франц Йосиф** возьме участь в сегорічних великих маневрах кавалерії в Галичині і виїхав вже на поле маневрів з генеральним інспектором кавалерії Брудермайом.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский вернув вже до Львова.

— **Затверджене вибору.** Є. В Цїсар затвердив вибір Станислава Волковіцкого, властителя більшої посїлости в Дидьовій на презеса а о. Максима Калинича гр. кат. пароха в Жукотині, на заступника презеса Ради повітової в Турці, а також вибір о. Николая Осьміловского, гр. к. пароха в Білій на заступника презеса Ради повітової в Раві руській.

— **Нещаслива пригода.** Селянин Стефан Швець з Бецькової Вишні, рудецкого повіта, віз дня 6 с. м. снопи з поля. Нараз коні сполошили ся і зачали дуже гнати а Швед зсунув ся із снопів і впав так нещасливо, що передні колеса воза перейшли ему через груди і голову, в наслідок чого він на місци погиб.

— **Руский театр в Сколю.** (Саля „Сокола“. Початок точно о год. 7·45 вечером.

В четвер дня 15 серпня „Ой не ходи Грицю на вечерниці“.

В суботу дня 17 серпня „Жидівка“ опера в 5 діях Галевія.

В неділю дня 18 серпня „Маруся Богуславка“ народний образ зі співами і танцями в діях М. Старицкого.

— **Обкража нотаря.** До канцеляриї нотаря п. Маєра в Грималові добули ся онегди злодії, вивертіли в вертгаймівскій касї велику діру і забрали з каси готівкою около 10.000 К, завіщаня і всілякі цінні папери. Злодіїв доси невислїджено.

— **Снїг в Татрах.** Зима вже здалегід зачинае нагадувати ся. В перших днях серпня, коли звичайно панує найбільша спека, похолоднїло значно, а тепер доносять із Закопаного, що в послїдних днях впав в Татрах обильний снїг. В Закопанім значно похолоднїло а онегди падав дощ зі снїгом. В наслідок студени і снїгу рух туристичний значно зменшив ся.

— **Оповістка.** В справі улїпшеня зглядно зміни розкладу їзди надходять до Заряду зелїзниць внесеня і желаня переважно так пізно, що звичайно при зміні розкладу їзди не можуть бути цїлком узглядненї або сї внесеня і желаня опізняють друк кождочасного розкладу їзди.

Ц. к. Дирекция зелїзниць держ. повідомляе проте, що на будуче в міру можности буде ся в розкладі їзди лїтнім зглядно зимовім узглядняти лише ті внесеня і желаня, що надійдуть до дотичної ц. к. Дирекциї зелїзниць в попереднім роції найпізнїйше до 15 вересня зглядно 15 цьвітня в тім самім роції.

— **Памятник Т. Шевченка в Надієвій.** Село Надієва коло Долини є одним з найсьвідоміиших сел в Галичині. Читальня, молочарня, „Січ“ мають свої власні доми; будинки двох руских шкіл вже здалека звертають увагу прохожого своєю гарною будовою і рускими написями. Тепер здвигнено в тім селї коштом 3.000 К памятник Т. Шевченкови в виді хреста з погрудєм Шевченка на долині. Послїдної неділї відбуло ся посьвячене памятника при численнім здвизї Соколів і Січий з Долинщини, Калущини і Стрийщини. Перед посьвяченем памятника відправив коло церкви Службу Божу о. Ост. Нижанковский. Коло памятника промовляли пос. Романчук, кошовий місцевої „Січи“, начальник громади Надієва, др. Озаркевич від л.вівскої „Просьвіти“ і „Народного Комітету“ пос. Лагодиньский, п. Бурбела під „Сокола-батька“, пані Грабовеньска і акад. Кирчів. Потім Соколи і Січи в числї звиш 600 людий передефілювали перед памятником при звуках орхестри стрийского „Сокола“. Вкінци з нагоди здвигу відбули ся вправи вільноруч, палицями і калуских Сокілок ручниками.

— **Нагорода за викрите палія.** З Вербиці коло Угнова доносять: Громада Вербиця, равского повіта, визначила 800 кор. а властитель

цийне товариство, котрого членами стали всі визначні члени еї персоналу службового, а щоби дати їм можність набути акциї, то не лиш внесений нею капітал, будівлї і товари оцінила далеко низше від дійстної їх вартости, але ще позичала гроші тим, що мали стати акціонерами, на закупно акций. Постановлено дальше, що акціонерами можуть бути лиш ті, що служать в Бон Марше і лиш таким вільно акциї продавати. Щоби поодинокі помічники не могли скупити богато акций і взяти перевагу в товаристві, обмежено число акций, які може посідати один член, а щоби й ті могли стати акціонерами, що не мають великого капіталу, поділено акциї на вісїм частий. По смерти пані Бусіко впорядковано діловодство в той спосіб, що виконуюча власть сеї малої републики позістала в руках трох мужів, вибираних від часу до часу на ново. Під проводом тих мужів підприємство так розвинуло ся, що — як вже було сказано — оборот в 1904 р. дійшов до 195 міліонів.

Щоби тепер виробити собі поняте, кілько то людий жие з того підприємства, досить лиш розглянути ся по тих салях і комнатах та коритарях, де важать і пакують товари, де возять ручними візками, де столярі ріжуть, ліплять і збивають, де сидить по кількадесять писарів поза великими книгами і нічого більше не роблять, лиш пишуть числа і числа без кінця; а вже вершком всего представляе ся столова сьвітлиця для мужеской служби, призначена на 1000 осіб і кухня, де провідник з гордостию показує поблискуючий ряд величезних мідяних котлів, з котрих кождий містить в собі 800 літрів та довжезний ряд печий, на котрих можна рівночасно смажити тисячі біфштиків. Дуже поважно представляе ся також гурма кухарів, що уставили ся в глубині і в своїм білім одїню нагадують торжественний хор в якійсь великій опері.

Подібно як Бон Марше вийшов і товаровий дім „Лювр“, положений напроти музея Лювр, з малих початків а основателем его був померший в червни 1909 р. славний свого часу міліонер Шошар (Chauchard), колись спільник Бусікота. Але Лювр розвинув ся зовсім противно як Бон Марше, бо підчас коли Бон Марше мав в початках монархічний провід а пізнїйше перемінив ся на лад републики, то паї або уділи Лювру перейшли з часом всї на власність пануючих родів. Нїхто із склепової служби, навіть найвисший управитель, не може похвалити ся нинї хоч би одною акциєю.

Коли бесїда про Лювр, то годі не розповісти дещо із житя основателя; істория житя того чоловіка може послужити за один примір більше, як декотрі люди стають міліонерами і яку они грають опісля ролю в суспільности. Альфред Шошар мав 23 літ, коли служив за купецкого помічника в склепі „під бідним чортом“ („Au pauvre diable“ — о повр діябль) та за нужденних 100 франків місячної платнї відмірював материї людем, що заходили до того склепу, положеного при вузкій і темній улици коло палати Рояль. Назва „під бідним чортом“ архактеризувала і людий, що заходили до того склепу, і самого купця та й его одинокого помічника, що стелив собі на ніч постіль під лядою а зачинав свою службу від того, що брав мітлу до рук, котру опісля заступав ему метр. Був то чоловік честний, пильний і інтелїґентний а що супроти закупників поводив ся дуже чемно, то позискав був собі баронову Леніс, котра знов поручила его славному під ту пору фінансїстови Ізаакови Перейрови; від того Перейра винаймив молодий Шошар в 1854 р. ту площу, де нинї стоїть цїлий ряд камениць, що творять дім товаровий званий Лювром.

Він, що правда, не мав більше гроший як лиш 40.000 франків, котрі дістав в спадщині, але за то мав дуже велику силу волї і переконаня та страшенну твердість характеру, чого надає кожде пристрастне змаганє до визначеної собі раз цїли. Ще перед тим отворив він був до спілки з Бусікотом склеп з ґалянтерийними товарами при ул. Тіволі, але оба спільники небавком розійшли ся. Бусіко перенїс ся на лївий беріг Секвани і оснував тут найбільший на сьвітї дім товаровий, а Шошар постановив то само зробити.

Перейр зразу не дуже довіряв молодому купцеви і его плянам, але пізнїйше дав ся таки перекопати і винаймив ему площу. Але самої площі було замало, а на будову дому і закупно модних товарів треба було вже тодї в Парижи більше як 40.000 франків. Шошар роздобув небавком гроші, яких ему було потреба, завдяки своїм довжезним бородам, котрі може й длятого через цїле своє житє дуже старанно плекав. Его голяр познакомив его з богатим і підприємчивим купцем Ґеріотом, що торгував шовковими материями а оба спільники прибрали собі ще третого, властителя склепу „Хороша Французка“ на Монмарт і так всї трн разом при столику в якійсь малій каварни зробили угоду і уложили плян до міліонового підприємства. Спілка Лювр уконституувала ся з капіталом міліон сто тисячів і дня 9 червня 1855 р. розпочала свою діяльність. В 20 літ опісля перейшов ґрунт, на котрім тепер стоїть дім товаровий, за 15 міліонів франків на власність спілки. Коли Шошар в 1885 р. усунув ся від інтересу а позістав лиш головним спільником і президентом управляючої ради, виносила річна пайка зиску, яка лиш на него самого припадала, пересічно 3 міліони і 300 тисячів франків.

Від сего часу старий купець лиш то одно мав на оції, щоби зробити ся в Парижи найвизначнїйшою особою. Як неодин доробкевич так і він хотів, щоби цїлий сьвіт о нїм говорив і щоби всї ему покланяли ся. Хоч не розумів ся на штуції, був єї покровителем; хоч не розумів ся на політиції, старав ся о знакомство і дружні зносини з політичними личностями. Свого богацтва уживав, що правда на то, щоби людем добре робити, але робив так, щоби о тім весь сьвіт знав; при тім однак не забував на тих людий, що на него працювали. Службі склеповій в Люврі забезпечив будучність в той спосіб, що зложив для неї більшу суму в касї ощадности і причинив ся значно до основаня фонду запомогового.

(Дальше буде).

більшої посілости также п. Ромер 200 кор. тому, хто вислідить і придержить палія, котрий до двох місяців т. є. в липни і серпни підпалив село пять разів, послідним разом 31 липня, 1 і 5 серпня с. р. та пустив з димом 42 господарств. Лиш завдяки місцевій сторожи пожарній, громадскій і двірскій та самих селян не погоріло ціле село. В виду таких пожеж всі тепер днують і ночують на дворі, бо боять ся о своє жите а на полях двірских і громадских стоять збіжа, бо люди боять ся звозити до дому. Жителі села ходили до старости в Раві і просили о поміч. Звідтам прислано 15 жандармів, але ті побувши один день, не вислідили нічого і відійшли. Єсть підозріне, що то торговельники дерева прислали паліїв, щоби могли більше дерева продавати.

— **Нещасливі пригоди.** На боіску руского „Сокола" коло Стрийскої рогачки ґімнастикувало ся на дручку кількох людий. Нараз один з них Микита Бородиньский стратив притомність і впав з дручка на землю. Завізвана поготівля ратункова ствердила у нещасливого пораженє мозку і відставила єго до шпиталю. — Двайцятьлітний Михайло Семен, син дозорця в Кривчицях, бавив ся оногди рушницею і обходив ся з нею так неосторожно, що рушниця вистрілила і зранила єго тяжко в праву руку і правий бік. В кілька мінут по тій пригоді Семен помер. — Чотирнайцятьлітна донька купця Мецґера в Ярославі хотіла в суботу загріти собі каву на спіритусовій машинці. З невідомої причини експльодувала машинка та запалила одіж на дівчині. А що нікого не було під той час дома, то дівчинка вибігла в горіючий одежи на хідник, де люди вгасили вправді огонь, однак наслідком сильного попареня она небавком померла.

— **Смерть від грому.** На поли в Стрілках убив грім двох 17-літних хлопців, що пасли там худобу, а то Йосифа Коцка і Стефана Піхоцкого. В тій самій місцевости грім поразив коваля Карпиньского і єго сина. Обох вложили до сьвіжо викопаного рова і присипали землею та в той спосіб вирятували від смерти.

— **Утопили ся.** Дня 7-го с. м. утопив ся в Бузі, в Камінці Струмиловій 18-літний Евгений Крупницкий, ученик школи торговельної, котрий в товаристві двох своїх братів і Ал. Шнайдера, сина управителя податкового, купав ся в ріці в той спосіб, що они плили човном, а він вхопив ся за човно і так плив по воді. Нараз з незвістної причини пустив ся і пішов під воду, а хоч потапаючому, котрий не умів плавати, Шнайдер скочив зараз на поміч, не міг вже єго вирятувати. Тіло хлопця аж за кілька годин витягнено з ріки, а лікар ствердив вже лиш смерть жертви власної нерозваги. — Сими днями утопив ся в Сяні, підчас купелі Мойсей Найс, син купця з Низька.

— **Крадежі і арештованя.** З пекарні Мойсея Штіра при ул. Сінявскій ч. 12 вкрадено 40 бохонців хліба. — На головнім двірци у у Львові арештувала оногди поліция аґента еміґраційного Натана Менкеса з Камінки струмилової, котрий допустив ся всіляких обманьств на шкоду еміґрантів вибираючих ся до Америки. — Тамтої ночи арештував один з аґентів поліцийних Яна Леларда і єго любку Марию Андришківну, підозріних о крадіж з взломом до склепу товарів корінних Леонарда Солецкого при ул. Баторий.

— **Дрібні вісти.** Минулого тиждня занедужало у Львові на шкарлятину 26 осіб, зпоза Львова приаули 2 особи. Умер один недужий зі Львова, а один зпоза Львова. Попередного тиждня було 25 хорих, а умерло 4.—З Вильна доносять, що там занедужало на холеру 5 осіб, але доси ніхто не помер. — Від якогось часу вертають еміґранти з Парани, в Бразилії, не могучи там дальше жити задля убийчого підсоня. Нещасливі позбувшись всего майна, вертають тепер о жебрачім хлібі.

— **Смерть від укушеня мухою.** Ві второк дня 6 с. м. помер в Сяноці ученик ґімназияльний Сидір Худко внаслідок зараженя крови, викликаного укушенем мухи. Худко ловив в суботу дня 3 с. м. рибу в Сяні, недалеко міскої різниці і тоді укусила єго муха в чоло саме над оком. Око а небавком і ціле лице страшно запухло, а заким прикликано лікаря, прийшло до загальноге зараженя крови, що всякий ратунок був вже неможливий і хлопець помер.

— **Хмаролом в Товмаччині.** Дня 8 с. м. около 4-ої год. по полудни навістила страшна буря з хмароломом села Молодилів, Голосків і Скопівку, повіта товмацкого та наробила великі шкоди по полях і в будинках. В Молодилові спалив грім цілу загороду з хатою, збіжем і пашою начальника громади Ілька Собчука, а другому господареви спалив лиш стодолу враз зі збіжем і пашою. В огни згорів дріб домашний. Вода в ріках прибула за пів години так, що навіть дороги позаливало, а переїзджаючі фіри забирала вода разом з людьми. Такої зливи навіть найстарші люди не памятають.

Ціна збіжа у Львові.

дня 13-го серпня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10 20	до	10 40
Жито	8·60	„	8·80
Овес	10·40	„	10·60
Ячмінь пашний	8·50	„	8 70
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	15·16	„	16 25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	14·—
Вика	10·50	„	11·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	95 —	„	115·—
Конюшина біла	—·—	„	—·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Телеґрами.

Дортмунд 14 серпня. Вчера о пів до 9 рано в копальни „Kaiserstuhl" належачій до фабрики зеліза „Hochst" настала катастрофа, внаслідок вибуху ґазів і усуненя ся землі. Згинуло на місци 9 робітників, трох иньших тяжко ранених померло небавком.

Архангельск 14 серпня. Близько стациї північної зелізниці „Плевеская" по обох сторонах шляху горять ліси. Жителі сусідних сіл втікають. Кількасот вояків гасить огонь.

Константинополь 14 серпня. Потверджуєсь вість, що міністер справ внутрішних подав ся до димісиї покликуючись на лихий стан здоровля. Припускають однак, що єсть то наслідком двох напрямів, які репрезентують в кабінеті Кіяміль і Гільмі.

Константинополь 14 серпня. Вість о увязненю Талааша-бея не єсть правдива.

Константинополь 14 серпня. Ходить чутка, що наслідник престола за 10 днів виїде до Відня, а звідтам до Швайцариї інкоґніто.

Константинополь 14 серпня. В Дінотека завалив ся мінарет і мечет. В Родосто повторило ся землетрясенє. Завалив ся мечет, 4 мінарети, мавзолей, вежа годинникаря і кільканайцять домів. Згинула одна женщина, 13 осіб єсть ранених.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58*), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. *) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочись: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).